

*Štěňátko zahradou běží.
svůj míček si dobře střeží.*

*S každým by si chtělo hrát,
se všemi je kamarád.*

*Ale co to – běda, běda,
všem lidem se věřit nedá.*

Na druhý den, sotva se Mína probudila, podívala se hned z okna, jestli nebude náhodou dneska pršet. To by se ten drzý ušmudlaný kluk mohl vymlouvat, že nepřišel, protože nebylo pěkné počasí. Ani ona by nemohla jít ven, protože by jí maminka nepustila do deště aby se nenastydla.

Kdepak déšť, ani mráček na obloze nebyl. Sluníčko svítilo od rána a než se Mína stačila nasnídat, už pěkně hřálo. Sotva Mína dojedla snídani, kterou jí maminka připravila, dopila hrnek kakaa, ani to po sobě neuklidila a už utíkala na zahradu. A šup na houpačku a už se houpala, rozhlížela se kolem sebe, jestli neuvidí toho ušmudlaného kluka, co se včera tak vytahoval ale nikde ho neviděla.

Asi si ze mě dělal legraci a někde se směje, jak jsem mu já hloupá uvěřila. Byla zklamaná a ani jí nebavilo se odrážet nohama a tak se její houpačka pomalu přestávala houpat.

Za chvíli se ale ta její houpačka začínala pomalu houpat víc a víc a Mína hned věděla, že ten ušmudlánek je tady. Zvědavě se otočila a Kalo se na ní usmíval. Dobré jitro Míno, jsem tady jak jsem slíbil.

Hm, a tu tvojí kouzelnou kuličku máš sebou? To víš že mám, řekl Kalo, já vždycky splním to, co jsem slíbil. Už víš, čím bys chtěla být, kdo se má lépe než ty?

No víš ty ušmudlaný kluku, já se mám určitě lepší než ty ale šťastná moc nejsem, nemám žádné kamarády a nikdo si se mnou nechce hrát, to kdybych byla třeba krásné štěňátko, to by si se mnou hrál každý.

Opravdu bys chtěla být malé štěně, Míno? Ano, to bych si jenom hrála a hrála. A kde máš vůbec tu svoji kuličku?

Kalo otevřel dlaň a malá kulička začala zlatě svítit. Mína se na ni podívala a najednou z ní bylo malé roztomilé štěně v jednom krámku se zvířátky. Seděla tam sama v košíku a rozhlížela se zvědavě kolem sebe. Moc toho neviděla, košík s Mínou ležel na zemi, a nad ní byla velká akvária s rybičkami a úplně nahoře viděla klec s papouškem. No jo, ale s kým si já tu budu hrát, povídá Mína.

Tady nejsi na hraní, tady jsi na prodej a musíš čekat, až si tě někdo koupí a vezme si tě domů, povídá jí papoušek.

Ale já jsem mladá a krásná a chci si s někým hrát, říká mu nespokojená Mína. Já jsem zase už starý papoušek, já si hrát nechci a jsem stejně stále jenom v téhle kleci. Pak tu jsou ještě rybičky ale s těma žádná legrace také není a ještě jsem zapomněl na našeho velkého hada ale ten pořád jenom leží a vyhřívá se na teple. Ten se vůbec nehýbá a hrát si s ním to nejde. Tak jenom lež, snad si tě zítra někdo koupí.

Druhý den, sotva se krám otevřel, byl hned plný dětí, které sem často chodily dívat se na zvířátka. Já kluci, to je hezké malé štěňátko, to řeknu tátovi a on mě

ho koupí povídá jeden malý capart. Ještě ten samý den přišel kluk s tatínkem a malé štěňátko si koupili a odnesli domů.

Mína byla ráda, že si jí koupili hned první den, určitě proto, že je tak hezká a každému se líbí a byla zvědavá, jaké to bude v jejím novém domově.

Ten kluk měl ještě jednoho bratra a oba byli moc rádi, že mají doma živé zvířátko a hned si se štěňátkem začali hrát. Nejdříve se to Míně moc líbilo, byla s nimi legrace házeli štěňátku míček a Mína za ním běhala a běhala, až jí už začaly bolet všechny její nožičky. Už se jí ta hra omrzela a nechtěla si už hrát ale kluci jí nenechali na pokoji a tahali Mínu jeden za ocásek a druhý jí držel za ouška tak, že jí to bolelo a chtělo se jí plakat. Ale pejskové plakat neumějí a tak Mína byla jenom smutná. Tak na tohle jsem se těšila, já hloupá. Už chci zpátky domů ke své mamince, tady se mě nelíbí. A aby ty drzé kluky potrestala, udělala jim na koberci loužičku. No to ale neměla dělat, ten menší kluk to běžel hned žalovat mamince a ten větší jí naplácal na zadek aby si to pamatovala, že se takové věci doma nesmějí dělat. Tak tohle se ještě Míně nikdy nestalo, aby nějaký drzý kluk jí naplácal.

Tak a dost, řekla Mína, tady už nechci zůstat ani chvilinku a chci hned domů k mojí mamince. Sotva to řekla, najednou seděla na své houpačce ale po Kalovi nebyla nikde ani památka, asi jsem usnula, říkala si Mína pro sebe, vstala a utíkala domů k mamince. Ta právě umývala v kuchyni nádobí a tak Mína šla hned do svého pokoje a začala si uklízet ty svoje rozházené hračky.